

Άγγελος Χάγιος

► Γιατί οι μεγαλειώδεις αγώνες δεν εξελίχθηκαν σε γενικευμένη σύγκρουση με το αστικό σύστημα εξουσίας

Η ελληνική αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της, 50 χρόνια τώρα, επιχειρούν να ταυτίσουν την «**Μεταπολίτευση**» με την αποκατάσταση της **αστικής δημοκρατίας**. Επιδιώκουν να σβήσουν από τη συλλογική μνήμη την **ιστορική συμβολή των μεταπολιτευτικών αγώνων και της εξέγερσης του Νοέμβρη**, στις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις της περιόδου, παρ' ότι παρόμοιες δεν έδωσαν ούτε μπορούσαν να δώσουν **όλες μαζί οι κυβερνήσεις, οι συγκυβερνήσεις, όπως και η συμμετοχή ΚΚΕ σε κυβερνήσεις και η «πρώτη φορά αριστερή» συριζαϊκή κυβέρνηση**. Το πρόβλημά τους είναι να αποτρέψουν την αναγέννηση μιας **νέας ελπίδας και αυτοπεποίθησης στο λαό και τη νεολαία**, ώστε να μη σκύβει το κεφάλι στην εξουσία, να σηκώνει το ανάστημα του απέναντι στο καθεστώς του φόβου και του ολοκληρωτισμού με **μια νέα επαναστατική επαγγελία και απειλή!**

Τα «Ιουλιανά» του 1974, μαζί με αυτά του 1965 αλλά και του 2015, είναι ανάγκη να γίνουν αντικείμενο μελέτης – όχι ακαδημαϊκής, αλλά του μαχόμενου επαναστατικού μαρξισμού. Η εργατική τάξη, τότε, σήκωσε το ανάστημά της, διαψεύδοντας ηττοπαθείς θεωρίες ότι ο λαός «δεν τραβάει». Αντίθετα, στους αγώνες αυτούς, διαμορφώθηκαν απρόσμενες δυναμικές. Το εργατικό λαϊκό κίνημα το **1965** εξελίχτηκε σε απειλή ανατροπής. Το **αντιδικτατορικό κίνημα**, με αποκορύφωμα το Πολυτεχνείο, κλόνισε συθέμελα τη στρατιωτική δικτατορία. Η εργατική τάξη στους αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες και στο δημοψήφισμα του 2015 αμφισβήτησε και απείλησε το αστικό πολιτικό σύστημα και τους ευρωενωσιακούς συμμάχους του. Πρόκειται για γεγονότα που έφεραν **στους νέους αγώνες, στόχους και αξίες του επαναστατικού μας κινήματος** (ΕΑΜική αντίσταση, Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας).

Στη Μεταπολίτευση, όπως και στο αντιδικτατορικό κίνημα, εκφράστηκαν με μαχητικό τρόπο διαθέσεις μαζών, πολιτικές τάσεις, ιστορία και πολιτισμός του κινήματος. Συμπυκνώθηκαν και αναδείχτηκαν οι νέες δυνατότητες, που τροφοδοτήθηκαν από τις εξελίξεις στον καπιταλισμό, την οικονομική κρίση, τις αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις, τα αντικαπιταλιστικά κινήματα, ενώ γίνονταν φανερά τα σημάδια κρίσης του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Οι αντιθέσεις των «από πάνω», διεθνώς και στο αστικό στρατόπεδο της χώρας, ενθάρρυναν τις πιο ριζοσπαστικές τάσεις.

Η μεταπολιτευτική περίοδος, ιδιαίτερα, χαρακτηρίστηκε από **πρωτόγνωρη πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση** του λαού και της νεολαίας με ορμητική είσοδό τους στο προσκήνιο των πολιτικών και κοινωνικών διεργασιών, με την **έκρηξη σημαντικών εργατικών αγώνων** και με ένα **μαζικό λαϊκό ρεύμα πολιτισμού**. Το κίνημα αυτό αμφισβήτησε – ως ένα βαθμό – βασικούς πυλώνες του ελληνικού καπιταλισμού, την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία και το Ευρω-NATOϊκό πλαίσιο,

Οι αγώνες αυτοί, ωστόσο, δεν εξελίχθηκαν σε μια ανατρεπτική σύγκρουση με το σύστημα που γεννά χούντες, πόλεμο, κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και εκμετάλλευση. Η αιτία βρίσκεται στο γεγονός ότι, άλλη μια φορά, ήταν η Αριστερά εκείνη που δεν «τράβηξε» ανατρεπτικά. Τον Απρίλη 1967 είχαμε ήττα του κινήματος από τη χούντα σε μια μάχη που η Αριστερά δεν έδωσε. Με **κοινοβουλευτική λογική** αντιμετώπισε τα διαδοχικά κύματα καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, της **καραμανλικής σταθεροποίησης, της παπανδρεϊκής σοσιαλδημοκρατικής εναλλαγής και της νεοφιλελεύθερης μητσοτακικής επιδρομής**. Αλλά και το 2015, το ΚΚΕ συμμετείχε στη διαδικασία όλων των πολιτικών δυνάμεων να στηρίξουν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στη **μετατροπή του μεγαλειώδους «όχι» σε ένα ταπεινωτικό «ναι»**, αφού πριν το άφησε **αστήρικτο, με τη γραμμή της αποχής**.

Στη στρατηγική της κομμουνιστικής Αριστεράς κυριαρχούσε η ρεφορμιστική λογική αποκατάστασης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, με εκδημοκρατισμό των κρατικών και πολιτικών θεσμών. Αυτό ήταν το πρόγραμμα της ευκαιριακής συνεργασίας **ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτ.** με το ψηφοδέλτιο της **«Ενωμένης Αριστεράς»**.

Σε όλες αυτές τις **κρίσιμες καμπές της ταξικής πάλης** υπήρχε δυνατότητα να υπάρξει **άλλη εξέλιξη**. Στην περίοδο της Μεταπολίτευσης, όπως και το Νοέμβρη του 1973, μπορούσε να οικοδομηθεί ένας άλλος ταξικός και πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων που να ανοίγει δρόμο σε **αντικαπιταλιστικές αλλαγές και επαναστατικές προοπτικές**. Αποδείχτηκε, ωστόσο, ότι ο αλήστου μνήμης **«ιστορικός συμβιβασμός»** δεν ήταν προνόμιο του ευρωκομμουνισμού, ούτε «στιγμιαία» επιλογή, αλλά «διαρκής τακτική» της ευρύτερης κομμουνιστικής Αριστεράς, που, τελικά, την οδηγεί να λειτουργεί ως **ανάχωμα της κοινωνικής διαμαρτυρίας σε «ήρεμες» περιόδους** και ως **σταθεροποιητικός παράγοντας σε φάσεις κρίσης** της αστικής πολιτικής. Η άθλια ταξική συνεργασία της για την «κάθαρση» της αστικής εξουσίας το 1989, η αποδοχή των όρων του **N/A 59 του 1974** για μη ανατροπή του καθεστώτος αποτελούν χαρακτηριστικές επιλογές.

Η εποχή μας σφραγίζεται από τη δολοφονική αντεπαναστατική πολεμική εκστρατεία και την αντιδραστική ανασυγκρότηση του αστικού πολιτικού συστήματος, με ανάδειξη και της Ακροδεξιάς σε κεντρικό ρόλο. Η αστική τάξη και η ΕΕ, περισσότερο από κάθε άλλη ιστορική περίοδο καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, επιδιώκουν να ακυρώσουν προληπτικά κάθε δυνατότητα αμφισβήτησης και ανατροπής της κοινωνικής λεηλασίας, να συντρίψουν την προοπτική αξιοπρεπούς ζωής για την εργατική τάξη και ειδικά τη νεολαία. Στο πλαίσιο αυτό επιδιώκουν την **εξαφάνιση** ή την **«εξημέρωση» της Αριστεράς**.

Στη νέα περίοδο σκληρής ταξικής πάλης, το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** και η **Πρωτοβουλία για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα** εκτιμούν ότι οποιαδήποτε ρωγμή και οποιοσδήποτε κλονισμός του συστήματος απαιτεί, στη θεωρία και την πράξη, τη **διαλεκτική του επαναστατικού δρόμου** απέναντι στα μεγάλα γεγονότα και τις συγκρούσεις της Ιστορίας. Γι' αυτό ακριβώς, απαιτεί και ανατροπή αυτού του φαύλου κύκλου στην Αριστερά.

Να σπάσει ο φαύλος κύκλος που οδηγεί σε υποχωρήσεις και ήττες σε όλες τις μεγάλες καμπές

Με μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, επαναστατική, νέας κομμουνιστικής προοπτικής, με βάση το αναγκαίο πρόγραμμα εργατικής πολιτικής και εξουσίας. Που θα συμπυκνώνει, στο ανώτερο επίπεδο της

διαπάλης για το «ποιος-ποιον», όλες τις σύγχρονες ανατρεπτικές, θεωρητικές, κινηματικές, κοινωνικοπολιτικές επεξεργασίες και εμπειρίες. Από τη σκοπιά αυτή, θα απορρίπτει **γραμμές παναριστεράς και ουράς στις «δημοκρατικές δυνάμεις»**, αλλά και λογικές που αναπαράγουν εντός της τη συστημική **κινδυνολογία για τους στόχους της ρήξης και εξόδου από την ΕΕ και το σύστημα.**

Με μια **Αριστερά ανεξάρτητη από την αστική πολιτική**, που θα έχει συνειδητά στο κέντρο της πολιτικής της και θα εργάζεται θεωρητικά, πολιτικά και οργανωτικά για την οικοδόμηση μιας νέας «συμμαχίας» με τις τάσεις ρήξης και ανατροπής, που αναδεικνύονται σε όλα τα επίπεδα και τις καμπές της ταξικής πάλης. Που θα συμβάλλει αποτελεσματικά στο **αναγκαίο αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, στο πολιτικό κίνημα επαναστατικής ανατροπής συνολικά.**

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν (20.7.24)

Πηγή: **ΠΡΙΝ**